

Liège, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Evelyne Korn, 21, rue Nasseau.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- sagen antages til realitetsbehandling;
- det fastslås, at meddelelse om udvælgelsesprøve KOM/T/B/95 er ulovlig, og at den erklæres uanvendelig på sagsøgeren;
- udvælgelseskomitéens afgørelse af 7. november 1994 om ikke at give sagsøgeren adgang til udvælgelsesprøve KOM/T/B/95 annulleres;
- det fastslås, at de afgørelser, hvorved Kommissionen i marts 1992 og februar 1994 har vedtaget sin almindelige politik vedrørende midlertidigt ansatte, er i strid med de principper, der er anført i søgsmålsgrundene, og de erklæres uanvendelige på sagsøgeren;
- Kommissionens afgørelse af 27. juli 1995 om ikke at give sagsøgeren adgang til en anden supplerende udvælgelsesprøve med henblik på fastansættelse end udvælgelsesprøve KOM/T/B/95 annulleres;
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgeren erstatning, da de anfægtede afgørelser er forkerte og skadevoldende, idet sagsøgeren forbeholder sig ret til at anføre tabets omfang under retsforhandlingerne;
- sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgeren, der er tidligere midlertidigt ansat i kategori B og for øjeblikket hjælpeansat i samme kategori i Kommissionen, anfægter, at udvælgelseskomitéen for den interne udvælgelsesprøve KOM/T/B/95 har afvist at give hende adgang til prøverne med den begrundelse, at hun ikke var midlertidigt ansat på det tidspunkt, hvor hun indgav sin ansøgning. Denne afgørelse er blevet truffet på grundlag af en meddelelse om udvælgelsesprøve, som kræver tre års anciennitet senest den 30. september 1994 som ansat i henhold til ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte, og at ansøgerne skal være midlertidigt ansatte i kategori B på denne dato.

Sagsøgeren henviser til, at hun i overensstemmelse med administrationens anvisninger har underskrevet en kontrakt om midlertidigt ansættelse på en måned for at kunne deltage i en udvælgelsesprøve med henblik på fastansættelse. Derfor har sagsøgeren, som med føje var overbevist om, at hun ville få adgang til prøverne, ikke indgivet en klage over den pågældende meddelelse om udvælgelsesprøve.

Sagsøgeren gør indledningsvis gældende, at princippet om beskyttelse af den berettigede forventning er blevet tilsidesat, da hun har modtaget præcise forsikringer fra Kommissionens kompetente tjenestegrene om, at hun som hjælpeansat kunne deltage i den pågældende udvælgelsesprøve.

Dernæst har Kommissionen besluttet at give alle midlertidigt ansatte, der er tiltrådt tjenesten efter juli 1988 og før marts 1992, hvilket sagsøgeren har gjort, adgang til at deltage i to udvælgelsesprøver på betingelse af, at de kan henvise til tre års anciennitet som midlertidigt ansat. Når Kommissionen har bundet sig ved at bekræfte, at den kategori ansatte, som skal behandles lige for så vidt angår adgang til udvælgelsesprøver med henblik på fastansættelse, var de ansatte, som tiltrådte tjenesten mellem disse to tidspunkter, kan det ikke være en objektiv begrundelse for en forskellig behandling, at sagsøgeren ikke kunne få forlænget sin midlertidige ansættelse indtil den 30. september 1994.

Endelig påberåber sagsøgeren sig, at der i dette tilfælde er sket en tilsidesættelse af princippet om omsorgsfuld.

Sag anlagt den 3. november 1995 af Miwon Co. Ltd mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-208/95)

(95/C 351/37)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 3. november 1995 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Miwon Co. Ltd. ved advokat Jean-François Bellis, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat A. F. Brausch, 8, rue Zithe.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens forordning (EF).nr. 1754/95 af 18. juli 1995 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af mononatriumglutamat med oprindelse i bl.a. Republikken Korea annulleres, for så vidt det herved lægges til grund, at sagsøgeren har misligholdt sit tilsagn, og der indføres en midlertidig antidumpingtold på importen af mononatriumglutamat fremstillet af sagsøgeren.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgeren, der er et aktieselskab efter lovgivningen i Republikken Korea, fremstiller en lang række fødevarerprodukter og kemiske produkter, herunder mononatriumglutamat, et produkt, der anvendes som smagsforstærker i fødevarerprodukter. Sagsøgeren henviser til, at Rådet den 27. juni 1990 udstedte forordning (EØF) nr. 1798/90 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af mononatriumglutamat med oprindelse i Indonesien, Repu-

blikken Korea, Taiwan og Thailand og med endelig opkrævning af den midlertidige told. Mononatriumglutamat fremstillet og eksporteret til Fællesskabet af selskaber, der afgav tilsagn, som blev godtaget af Kommissionen, skulle undtages fra den endelige told, og sagsøgeren var blandt de selskaber, der var undtaget fra den endelige antidumping-told. Efter en anmodning om en fornyet undersøgelse i medfør af artikel 14 i Rådets forordning (EØF) nr. 2423/88, som Orsan, den eneste producent i Fællesskabet af mononatriumglutamat, havde fremsat, offentliggjorde Kommissionen den 9. juli 1994 meddelelse 94/C 187/06 om indledning af en fornyet undersøgelse vedrørende samtlige antidumpingforanstaltninger gældende for import af mononatriumglutamat med oprindelse i Indonesien, Republikken Korea, Taiwan og Thailand. Den 8. juni 1995 fremsendte Kommissionen en meddelelse til sagsøgeren, hvori den oplyste, at den havde til hensigt ikke længere at basere sig på det afgivne pristilsagn, således at den i stedet ville træffe bestemmelse om en midlertidig antidumpingtold på grundlag af de faktiske omstændigheder, som var blevet fastlagt før godtagelsen af pristilsagnet. Kommissionen anførte, at »selv om eksportpriserne formelt set var i overensstemmelse med tilsagnene, peger oplysningerne om størrelsen af videresalgspriserne for varerne i Fællesskabet klart i retning af, at der er sket en misligholdelse af tilsagnene«. Den 18. juli udstedte Kommissionen forordning (EF) nr. 1754/95, som er den retsakt, der anfægtes i sagen.

Sagsøgeren gør gældende, at den anfægtede forordning er åbenbart retsstridig, idet den er baseret på faktiske omstændigheder, der ikke gyldigt kan lægges til grund. Sagsøgeren anfører nærmere, at Kommissionen udstedte forordningen på grundlag af artikel 10, stk. 6, i Rådets forordning (EØF) nr. 2423/88, dvs. ud fra den forudsætning, at sagsøgeren havde misligholdt sit tilsagn. Sagsøgeren gør gældende, at dette er udtryk for et åbenbart retsstridigt skøn,

- 1) for så vidt det er baseret på faktiske omstændigheder, der ikke individuelt angår sagsøgeren
- 2) idet det hviler på en grundlæggende retlig fejl, nærmere bestemt den antagelse, at det på grundlag af en undersøgelse af de videresalgspriser for det pågældende produkt, som uafhængige importører i Fællesskabet har anvendt, kan fastslås, at et pristilsagn er blevet misligholdt
- 3) idet antagelsen er baseret på hemmelige dokumenter, hvis nærmere indhold ikke er blevet meddelt sagsøgeren, således at sagsøgerens grundlæggende ret til kontradiktion er blevet tilsidesat
- 4) idet det savner begrundelse for Kommissionen at antage, at der i undersøgelsesperioden var en forbindelse mellem sagsøgeren og den importør i Tyskland, der henvises til i punkt (6) i betragtningerne til den anfægtede forordning, hvorved dette spørgsmål under alle omstændigheder er uden sammenhæng med spørgsmålet om, hvorvidt sagsøgeren misligholdt sit tilsagn.

Sag anlagt den 3. november 1995 af Windstar Sail Cruises Limited, Wind Star Limited and Wind Spirit Limited mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-209/95)

(95/C 351/38)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 3. november 1995 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Windstar Sail Cruises Limited, Wind Star Limited and Wind Spirit Limited ved advokat Alfred Merckx, Bruxelles (advokatfirmaet Sinclair Roche & Temperley, Broadwalk House, Appold Street 5, London).

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- I medfør af EF-traktatens artikel 173 og 174 annulleres Kommissionens afgørelse af 21. juni 1995, for så vidt den franske regerings støtte til bygningen af »Tahiti Nui«, herved er blevet anset for udviklingsbistand efter artikel 4, stk. 7, i direktivet om støtte til skibsbygningsindustrien og for at være forenelig med fællesmarkedet.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgerne, der gennemfører krydstogter mellem forskellige EF-havne i Middelhavsområdet og mellem anløbshavne i Vestindien og Fransk Polynesien, anfægter Kommissionens afgørelse om ikke at rejse indsigelse mod den statsstøtte, der ydes til sagsøgerens franske konkurrent »Services et Transports« i forbindelse med bygningen på det franske skibsværft Ateliers et Chantiers du Havre af et skib, der vil blive navngivet »Tahiti Nui«, og som fra 1996 vil sejle i Fransk Polynesien. Kommissionen har anset denne støtte for at være en udviklingsbistand som forudsat i artikel 4, stk. 7, i direktivet om støtte til skibsbygningsindustrien og dermed for at være forenelig med fællesskabsretten.

Til støtte herfor anfører sagsøgerne følgende:

- Afgørelsen strider mod EF-traktatens artikel 93, idet Kommissionen kun kan beslutte at undlade at rejse indsigelse uden at iværksætte proceduren i henhold til artikel 93, stk. 2, når det på forhånd må anses for åbenbart, at den pågældende støtte er forenelig med fællesskabsretten. I denne sag er forholdet imidlertid det, at selv om sagsøgerne oprindeligt gav udtryk for alvorlig tvivl med hensyn til spørgsmålet om iværksættelsen af en procedure i henhold til artikel 93, stk. 2, havde sagsøgerne i realiteten besluttet ikke at lade støtten være genstand for